

λατρεύοντες αὐτὴν θερμότατα. Μόνον ἐρωίσται, οἰκηματῖαι καὶ σχολαστικοὶ δὲν ἐπληκίσαν, οὐδὲ τολμῶσι νὰ πλησιάζωσιν αὐτήν. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα — εἰ σχολαστικοὶ — ἤθελον ποτέ, κατὰ τινὰ παράδοσιν, νὰ προσφέρωσιν αὐτῇ ὡς θυσίαν ἀγνωστὸν πόσους κεκολλημένους τόμους, καὶ πόσα δυσανάγνωστα χειρόγραφα. Ἄλλ' αὐτὴ ἀπέθιασεν, ἐνεθυμῆθη τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους . . . καὶ ἀπέπεμψεν αὐτοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ ἐκυτοῦς βλασφημοῦντας. Οὗτοι θυμωθέντες ἐπὶ τούτῳ, ὠρκίσθησαν νὰ μὴ ἀναφέρωσι πλέον τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἀργότερον — ἀγνωστον ἂν ἀπὸ πείνων — ἀπεκάλεσαν αὐτὴν τινὰς Φλωρίδα ἕτεροι Φλώραν, καὶ ἄλλοι Θαλλώ.

(Χλωρίς Κωρ/πόλεως).

ΠΟΙΚΙΛΑ

Οἱ ἄγγλοι λωπεδύται καὶ ἐκτὸς τῆς πατρίδος αὐτῶν γαίρουσι ἐπὶ ἀληθῆν ὅτι εἶναι οἱ ἐπιτηδειότεροι εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς κλοπῆς πάντων τῶν λωποδυτῶν τῆς ὑφ' ἡμῶν. Ἐσχάτως ἐν Παρισίοις κύριός τις ἐν τινι σταθμῷ λωποφροσίων ἀπολέσας οὕτω τὸ βαλάντιόν του ὥμοσε νὰ ἐκδικηθῆ ἄγοράσας ἕτερον ἔθεσεν ἐντὸς αὐτοῦ, ἀντὶ γραμμάτων χάρτην ἐφ' οὗ ἔγραψε τὰς λέξεις ταύτας. Ταύτην τὴν γραμμὴν θὰ εἰ κλέψῃς ἐγὼ ἔξοπέστε.

Μεταβὰς δὲ εἰς τὸν αὐτὸν σταθμὸν ἐπερίμενε προσέχων τίς ἐκ τῶν λωπο-

δυτῶν τούτων ἤθελεν προτριβῆ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὡς ἤθελε ἐνοήσει τι, νὰ προκαλέσῃ ἀμέσως τὴν σύλληψιν αὐτοῦ.

Ἄλλ' εἰς μάτην ἐπερίμενε ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν βαρυνθεὶς δὲ ἀπεράσισε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἀλλὰ πρὸ τούτου ἤθελον νὰ πιστοποιηθῆ, ἂν τὸ βαλάντιον ἦτο εἰς τῆς θέσιν τοῦ φορέματός του ἐν τῇ ἔθεσεν αὐτό· ἦτο ἐκεῖ — τὸ ἔλαβε μηχανικῶς, τὸ ἤνοιξε καὶ παρατηρεῖ μετ' ἐκπλήξεως ὅχι τὸν χάρτην ὃν ἔθεσε ἀλλ' ἄλλο χάρτην ἑτέρου χρώματος κυανοῦ καὶ φέροντα τὴν εἰρωνικὴν λέξιν, "Α κατεργάρη!

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν γυναικῶν» ἀναφέρει ὅτι 36 γυναῖκες γαλλίδες εἶναι διδάκτορες καὶ προλῦται τῆς Ἰατρικῆς, τῶν τεχνῶν, ἐπιστημῶν κτλ.

Ἐν χωρίῳ τῆς Χίου Βροντάδῳ ὑπηρετῆς ἤρῳτο νεανίδός τις. Τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ πέραν τῆς ὑπηρεσίας του ἀπήρχετο εἰς κλῶσιν μετὰ τῆς ἑταίρειάς του. Πρὶν πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπυροβόλει· φθὰς δ' ὑπὸ τὸ παράθυρόν της ἔριπτε πετράδια, καὶ ἐκείνη ἀκούουσα τὸ σὺνθημα προέβαινε εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐγένετο ἡ ἐπομένη συνδιάλεξις. — Καλὴ ἑσπέρα ἔσπερα. — Καλῶς τὸν Διοντῆ. — Καλὰ ἔσαι ἔσπερα; — Καλὰ Διοντῆ. — Ἦκουσες τὸ μπόμ. — Ἦκουτά το. — Ἐγὼ μὴ ἔτανε. . . . Μετὰ μακρὰν δὲ διαμονὴν ἐν σιωπῇ, ἔλεγε, πάλιν. — Καλὴ νύκτα ἔσπερα. — Ἐστὸ καλὸ Διοντῆ. Καὶ ἡ ἔσπερα εἰσῆρχετο καὶ ἐκλειε τὸ παράθυρον, ὃ δὲ Διοντῆς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ἔτοιμος νὰ ἐπανέλθῃ, τὴν ἐποιούσαν πρὸς ἐπανάληψιν τοῦ αὐτοῦ διαλόγου.

Δύο Χῖοι καταλήφθησαν ὑπὸ σφοδρότατης τρικυμίας· ἐνῶ δὲ κατ' ἀρχὰς ἀμρότεροι ἐντρομοὶ εἰσιώπων, αἰφνης ὁ ἕτερος τούτων ἀναφωνεῖ κλαίων· «τώρα μπλὶ εἶναι ποῦ θὰ μπνιγούμενε· ἀχ θεέ μου ἴντ' ἂν αὐτὸ ποῦ πάθεμενε;» Τότε καὶ ὁ ἄλλος τοῦ λέγει «Μπρὲ ἐν με κόφτει ποῦ θὰ μπνιγῶ μόν' μ' ἴντα μούτρα θὰ πάγωμενε στὴν Χιῶ».

ΛΥΣΕΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΒ'

Ἥχῳ

Ἐλυσε δ' αὐτὸ μόνος ὁ κύριος

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΡΑΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ ΚΓ'

Ἀπίθανον ὁ ἄνδρας μου. Στὴ λύτη μου ἐπάνω, Κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ ἀποτάσσει ἀμέσως ν' ἀποβάνω. Σურάρι ἐπῆρα κοφτερό, χορὴ νὰ γύσω δάκρυ, Ἐκοφα τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ ῥοζέτ' εἰς τὴν ἄκρη. Ἀλλὰ, τί ποῦμα ἀπίστευτο! ἀντὶ αἰ τέρου χέμα Εὐρέθηκα αἰφνίδια σὶ σκημαμένο ἔωμα, Ὅπου εὐρηκα τὸν ἄνδρα μου σὶ θρόο καθισμένο Ἀπὸ ἀστραπῆς καὶ σύγνερα καὶ δόξα κυκλὸ μένο.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην ἐκ τῶν ἡμετέρων συνδρομητῶν προσφέρεται ὡραία εἰκὼν.

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἑτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμεου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY** «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ» ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑῖΣ ἐν τῇ γραφεῖῳ τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναῖος,

Ἐν ΠΑΤΡΑῖΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρη.

Ἐν ΝΑΥΠΛῶι παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.

Ἐν ΧΑΛΚΙΔῖ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλκρίτη.

Ἐν ΘΗΒΑῖΣ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς «Σφιγγίδος»

Ἐν ΙΘΑΚΗι παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Πουλάτῳ.

Ἐν ΚΕΡΚΥΡΑι παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.

Ἐν ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.

Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Ὀδυσσεῖ Παναγοπούλῳ.

Ἐν ΒΡΑΙΛΛΑι παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπάγγελῳ.